

π. Γεώργιος Κουγιουμτζόγλου

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΘΩΜΑ

Η δεύτερη Κυριακή του Πάσχα λέγεται Κυριακή του Θωμά, διότι αυτή την ημέρα εορτάζεται η εμφάνιση του Κυρίου στο Θωμά, που αρνιόταν να πιστεύσει αυτά που του ανέφεραν οι άλλοι Απόστολοι για την Ανάσταση του Κυρίου και την εμφάνιση Του σ' αυτούς κατά την ώρα της συμπτωματικής (;) απουσίας του: Με κλεισμένες τις πόρτες ήλθε ο Χριστός, μας χαιρέτισε με το «Ειρήνη υμίν» και μας έδειξε τα χέρια, τα πόδια και την πλευρά Του... Έφαγε μάλιστα ψάρι και κηρομέλι και πεισθήκαμε για την Ανάσταση Του.

Ο Θωμάς όμως δεν πίστευσε και είπε: «Αν δε δω και ψηλαφήσω τα τρυπημένα Του χέρια και τη λογχισμένη Του πλευρά, δε θα πιστεύσω». Μετά οκτώ ημέρες, σαν σήμερα, εμφανίζεται πάλι ο Ιησούς και καλεί το Θωμά να πραγματοποιήσει την επιθυμία του. Όποτε αυτός αφού είδε και εψηλάφησε τα χέρια και την πλευρά του Δεσπότη, ανεβόησε: «Ο Κύριος μου και ο Θεός μου!» Αυτή η εκδοχή περί ψηλαφήσεως είναι πιθανότερη, σ' αντίθεση με την άλλη, που λέει ότι ο Θωμάς μόλις είδε τον Κύριο, χωρίς να Τον ψηλαφήσει, πίστευσε. Ο Ευαγγελιστής Ιωάννης αναφέρει: «ὁ ἀκηκόαμεν, ὁ ἑώρακάμεν, ὁ ἔθεασάμεθα καὶ αἱ χεῖρες ἡμῶν ἐψηλάφησαν...» (Α' Ιω. α', 1), (που δηλώνει, πιθανώς, την ψηλάφηση από το Θωμά). Ομοίως και η υμνολογία της Εκκλησίας μας, η οποία ομιλεί γι' αυτήν («...ο δε ψηλαφήσας και ιδών, ομολόγησε σε», «...ο δε Θωμάς των δακτύλων ως ήψατο...»).

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ

Η τρίτη Κυριακή του Πάσχα είναι αφιερωμένη στα πρόσωπα τα όποια συνήργησαν στην ταφή και διάδοση του μηνύματος της Αναστάσεως (επιτελούμε «σύναξη» αυτών): Τις Μυροφόρες, ευεργετημένες γυναίκες από τον Χριστό που ακολουθούσαν και υπηρετούσαν Αυτόν και τους Αποστόλους. Τα γνωστά ονόματα είναι: Μαρία η Μαγδαληνή, Μαρία η του Ιακώβου και Ιωσή μητέρα, που και Μαρία του Κλωπά λέγεται, Ιωάννα η γυναίκα του Χουζά, επιτρόπου Ηρώδου του Αντίπα, Σαλώμη η μητέρα των υιών Ζεβεδαίου και Σωσάννα. Των λοιπών Μυροφόρων τα ονόματα αποσιωπήθηκαν. Μεταξύ αυτών οπωσδήποτε είναι και η Παναγία, στην οποία, κατά τους Πατέρες, το πρώτον εμφανίσθηκε ο Υιός της.

Επίσης, τιμούμε τους κρυφούς Μαθητές του Σωτήρος: Ιωσήφ, τον ευσχήμονα βουλευτή και Νικόδημο, το νομομαθή Φαρισαίο, οι όποιοι τόλμησαν και ζήτησαν από τον Πιλάτο άδεια, για να πάρουν το Σώμα του Ιησού από το Σταυρό.

Οι τολμηρές και θαυμαστές Μυροφόρες, «λίαν πρωί της μιας Σαββάτων», τόλμησαν να μεταβούν στον τάφο, παρά την ύπαρξη της κουστωδίας που τον φρουρούσε και παρά το βάρος του λίθου που τον εκάλυπτε, για να αλείψουν το σώμα του Δεσπότη με μύρα (γι' αυτό ονομάστηκαν Μυροφόρες). Και ο Κύριος την τόλμη και την ανδρεία αυτή («Η ανδρεία γυναίκα είναι τιμιωτέρα λίθων πολυτελών», Παροιμ. λα', 10) των Μυροφόρων γυναικών την αντάμειψε πλουσίως: Παρουσιάστηκε σ' αυτές αναστημένος πρώτα απ' όλους και πρώτες αυτές μετέφεραν το μήνυμα της Αναστάσεως.

Όταν η αγάπη προς τον Χριστό αυξηθεί έχουμε πάντοτε θαυμαστές εκδηλώσεις και πράξεις αξιοζήλευτες τις όποιες ο Θεός πάντοτε αμείβει...

Όλα αυτά τα πρόσωπα αποτελούν λαμπρά παραδείγματα γενναιότητας και ομολογίας, τόσο απαραίτητα για την εποχή μας...

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ

Το φρέαρ του Ιακώβ στο οποίο κάθησε τις μεσημβρινές ώρες της ημέρας εκείνης, ο Ιησούς Χριστός κουρασμένος από την οδοιπορία, βρισκόταν πλησίον της παλαιότητας πόλεως Συχέμ, στους πρόποδες του ορούς Γαριζίν. Το έτος 721 π.Χ. ο βασιλέας των Ασσυρίων Σαλμανάσαρ αιχμαλώτισε τις δέκα φυλές του Ισραήλ που κατοικούσαν την περιοχή, (οι άλλες δυο φυλές αποτελούσαν το νότιο βασίλειο) και τις μετέφερε στη Βαβυλωνία και Μηδία. Και παίρνοντας ειδωλολάτρες από εκεί τους εγκατέστησε στη Σαμάρεια. Αυτά τα μεταφερθέντα έθνη διδάχθηκαν και την ιουδαϊκή πίστη, πίστευσαν στον αληθινό Θεό, αλλά λάτρευαν και τα είδωλα. Δέχονταν μόνο την Πεντάτευχο του Μωϋσέως και θεωρούσαν τους εαυτούς τους απογόνους του Αβραάμ και του Ιακώβ. Αυτούς λοιπόν που ιουδαΐζαν και συγχρόνως ειδωλολατρούσαν, οι Ιουδαίοι τους ονόμαζαν Σαμαρείτες και γι' αυτό τους αποστρέφονταν ως εθνικούς και αλλοφύλους. Δεν είχαν καμία επικοινωνία μαζί τους και εξ αιτίας αυτού του γεγονότος είχε καθιερωθεί να λέγεται το περίφημο «ου συγχρώνται Ιουδαίοι Σαμαρείταις». Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο σε πολλά σημεία της ευαγγελικής ιστορίας αναφέρεται περιφρονητικά το όνομα Σαμαρείτης. Πριν κτισθεί η Σαμάρεια η Συχέμ ερημάτισε και Μητρόπολη του βασιλείου των δέκα φυλών. Επειδή όμως ο λαός της περιοχής εστράφη στην ειδωλολατρία οι Ιουδαίοι μετονόμασαν την πόλη τους σε Σιχάρ, που σημαίνει μέθη ή σκοτάδι. Το 1887 π.Χ. περίπου ο Ιακώβ επιστρέφοντας από τη Μεσοποταμία, αγόρασε έξω από την πόλη αυτή ένα υποστατικό όπου υπήρχε και πηγάδι, σωζόμενο μέχρι τις ημέρες του Χριστού, το λεγόμενο φρέαρ του Ιακώβ.

Σ' αυτό το φρέαρ ο Ιησούς περίμενε τη Σαμαρείτιδα -με την οποία διεξοδικά, παράδοξα και αποκαλυπτικά συνομίλησε και εζήτησε νερό, «ο εν ύδασι την γην κρεμάσας», διότι ήθελε να ελκύσει αυτήν που καταδίωκε ο διάβολος και να την ποτίσει με το ύδωρ της ζωής. Και τότε, αφού αυτή ακούσε τις αποκαλύψεις του Χριστού για τη ζωή της, με αποτέλεσμα να συνειδητοποιήσει το βάρος και τις συνέπειες της αμαρτίας της, επίστευσε σ' Αυτόν. Ονομάστηκε Φωτεινή, εκήρυξε το Χριστιανισμό στη Βόρειο Αφρική και Ιταλία, μαρτύρησε στη Ρώμη -επί Νέρωνος- μαζί με τις τέσσερις αδελφές και τα δυο παιδιά της και ανακηρύχθηκε Ισαπόστολος. Αυτά είναι τα θαυμαστά αποτελέσματα της πίστεως!

Γι' αυτό προβάλλεται σ' όλους μας η Μεγαλομάρτυς αυτή και σήμερα -διότι η μνήμη της εορτολογικά τιμάται στις 26 Φεβρουαρίου- τόσο για να την μιμηθούμε, όσο και για να μην ξεχνάμε ότι, όλους μας περιμένει ο Χριστός σε κάποιο «φρέαρ», οπού πρέπει και είθε κάποτε να μας συναντήσει...

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ

Από το Ιερό του Ναού του Σολομώντα έβγαινε ο Χριστός, ημέρα Σάββατο πάλι, και προχωρώντας συνάντησε «τον εκ γενετής τυφλό εκ κοιλίας μητρός». Άλειψε τους οφθαλμούς του με πηλό (Ο Κύριος χρησιμοποίησε πηλό για να δείξει, ότι είναι ο ίδιος ο Δημιουργός που έπλασε τον άνθρωπο) που έφτιαξε, αφού έφτυσε στο χώμα και του είπε να πάει να πλυθεί στην κολυμβήθρα του Σιλωάμ (=απεσταλμένος). Όχι επειδή το νερό αυτό είχε τέτοια δύναμη, αλλά για να δοκιμαστεί η πίστη του -εφ'

όσον θα έκανε υπακοή- και για να γίνει πιο γνωστό το θαύμα και αναμφίβολο. Επίστευσε λοιπόν ο τυφλός στα λόγια του Χριστού, πήγε, πλύθηκε και γύρισε, όχι τυφλός, αλλά υγιής και βλέπων. Στη συνέχεια της περικοπής βλέπουμε με πόση παρρησία ομολογεί το θαύμα και υπερασπίζεται το θεραπευτή του. Προτίμα τις διώξεις και τις ύβρεις για να μαρτυρήσει την αλήθεια, παρά να συμφωνήσει με τους φαρισαίους και τους άρχοντες. «εἰ ἁμαρτωλός ἐστίν οὐκ οἶδα· ἐν οἶδα, ὅτι τυφλὸς ὦν ἄρτι βλέπω» (ΐω. θ' 25)!

Έτσι σήμερα η Εκκλησία μας προβάλλει από τη μια το σπουδαίο παράδειγμα της ομολογίας του τυφλού, τόσο απαραίτητο και στις ημέρες μας, παρά τις διώξεις του κατεστημένου. Και από την άλλη την υποκρισία των ιουδαίων (σαν παράδειγμα προς αποφυγή), οι όποιοι, ενώ είχαν μάτια δεν ήθελαν να δουν την Αλήθεια και το Φως.

Πηγή: www.faneromenihol.gr